

#ALL FOR JAN

Redakcia Spišského Patriota vyjadruje úprimnú sústrasť pozostalým úkladne zavraždených Jána Kuciaka a Martini Kušnírovej. Redakcia ostro odsudzuje útoky proti slobode slova a svojou činnosťou bude aj naďalej bojovať za to, pre čo pravdepodobne novinár obetoval svoj život - za pravdu.

Spišský

PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I marec 2018

ČASY SA MENIA (K LEPŠIEMU)

Times they are changing - spieval pred pol storočím americký pesničkár Bob Dylan. Aj vďaka tejto piesni sa stal akýmsi spievajúcim hovorcom celej generácie.

S pieval o tom, ako si zachovať slobodu, vlastný názor a nenechať sa zvalcovať mašinériou skorumpovaných politikov a úradníkov. Možno bol občas prismselý idealista, ale aj vďaka jeho piesňam

sa o slovo rázne prihlásila generácia sebavedomých ľudí, ktorá odmietla mlčať, alebo si nechať vnucovať názory niekoho iného. Vnútna sloboda je kľúčom k hrdoosti a čistému svedomiu. Mať svoj vlastný názor

a nebát sa ho verejne povedať je to, čo nám nikto nemôže zobrať ani zakázať. Plíživô sa do našej spoločnosti vrátilo niečo, čo tu bola až do roku 1989, ako jedna z ciest k úspechu. Pätolízachstvo, špicľovanie,

rozdeľovanie ľudí podľa straníckej príslušnosti, kariérizmus, obmedzovanie ľudí s iným názorom, zneužívanie médií, ale aj nekontrolované šafárenie s verejnými peniazmi - to

pokračovanie na str. 2

TAKTO TO VIDÍM JA

Stal som sa komunálnym politikom. Vďaka voličom. Už tretí rok sa snažím ich dôveru splácať. Aktivitou a otvorenou komunikáciou. Aj prostredníctvom Spišského Patriota sa snažím robiť odpočet svojej práce opozičného poslanca. Kto ma pozná, vie, že sa nikdy k nikomu neotočím chrbtom. Som ochotný načúvať, ale hlavne urobiť všetko, čo môžem, aby som tam, kde sa dá, aj pomohol. Cítim však, že mnohí ľudia sú znechutení z politiky. Majú pocit, a niekedy skutočne to aj tak je, že politici sa o nich zaujímajú

iba pred voľbami, keď potrebujú ich hlasy. Ak k tomu pridáme často oprávnenú kritiku v médiách, bežný človek nadobudne dojem, že politika je „špinavá vec“ a on príliš veľa zmeniť nemôže. Z veľkej časti tento pocit ľudí nadobúdajú z „veľkej“ politiky. Pravdou však je, že veľa záležitostí, ktoré majú bezprostredný dopad na každodenný život občana sa odohráva na miestnej úrovni. Nerozhoduje o nich vláda alebo stranické centrály v Bratislave. Rozhoduje sa o nich na komunálnej úrovni.

Jedna svetoznáma spoločnosť, ktorá sa zaoberá výrobou a predajom obuvi, poslala do Afriky dvoch svojich obchodníkov, aby preskúmali trh. Jeden z nich sa po týždni vrátil do centrály v Európe a šéfovi vedenia spoločnosti smutne povedal: „Africký trh je beznádejný prípad. Všetci tam chodia bosí. Majú málo peňazí, takže naše topánky si nikto nekúpi.“ Šéf povedal: „Keď je tak, budeme vás musieť prepustiť.“ Prvý obchodný zástupca u firmy skončil. Na

pokračovanie na str. 2

editoriál

Pôvodne som chcel písať o tom, aké by bolo fajn preložiť Vianoce na február. Vtedy vládne tá pravá zima a vianočná atmosféra. A z historického hľadiska je február rovnako nepresným dátumom narodenia Ježiša Krista ako december. Ten sa totiž narodil v čase sčítania obyvateľstva, ktoré bolo na prelome mesiacov apríl a máj. Ďalšie detaily takéhoto návrhu pridávať nebudem, pretože sa stalo vo februári niečo tak výnimočné, že sa k tomu, ako novinár, chcem niekoľkými vetami vrátiť aj v editoriáli Spišského Patriota. Na Slovensku bol mafiánskym spôsobom zastrelený investigatívny novinár aj so svojou snúbenicou. Asi nikdy, od rozdelenia Československa sa o našej krajine toľko nepísalo a nehovorilo po celom demokratickom svete. Nebudem nijako rozoberať ten šialený skutok, pretože sa o ňom narozprávalo a napísalo toľko, že nič nové alebo múdre neponúknem. Okrem samotnej ľudskej tragédie má táto udalosť aj celospoločenský rozmer. Veľa ľuďom konečne otvoril oči a uši. Skutočnosti, ktoré po vraždách postupne vyplávali na povrch ukazujú aký štát vybudovali za viac než 10 rokov ľuďmi tak obdivovaní politici strany Smer SD. Prehnaný korupciou zdola nahor. Pripomína zub, ktorý sa už nedá opraviť a vyliečiť nejakou plombou. Jediným riešením je jeho extrakcia. To pravdepodobne čaká aj našu politickú scénu. Likvidácia škodlivého kazu je ale iba začiatok liečenia organizmu, ktorý už trpí silným zápalom. Napadnuté sú takmer všetky demokratické princípy v štáte a nie je žiadnou satisfakciou sledovať ako farizejské a sebavedomé úsmevy niektorých politikov vystriedali ovisnuté nosy a vyhrážky pripomínajúce kopanie zdochynajúcej kobyly. Rozprával som sa asi pred rokom s jedným malým podnikateľom. Ako mnohí pred ním hovoril o tom, ako je dnes možné dostať sa k zakázkam v mestách a obciach. Citujem jeho vyjadrenie: „V 99% prípadoch môžete získať zakázku len ak tým kompetentným na mestských a obecných úradoch niečo strčíte do vrečka.“ Najmä eurofondy sú na to ako stvorené. A verejné súťaže sú iba zinscenovanými fraškami, ktoré dokážu aj regionálni politici urobiť tak, aby dopadli podľa ich priania. Opäť začína byť aktuálny citát zo Shakespearovho Hamleta: „Je niečo zhnité v kráľovstve Dánskom.“

-lebo-

SEDLIACKY ROZUM

Tí, ktorí riadia našu spoločnosť, akoby sedliackym rozumom pohrdali. Na škodu nás všetkých. Často sme svedkami toho, že ak položíme kompetentným politikom a úradníkom jednoduchú priamu otázku, dostaneme na ňu odpoveď, na ktorej pochopenie potrebujeme zbierku zákonov a inteligenciu Sherlocka Holmesa. Práve takýto spôsob komunikácie s občanmi by chcel zmeniť poslanec Rasťo Javorský prostredníctvom tejto rubriky. Každý mesiac v nej bude odpovedať na jednoduché otázky Novovešťanov a ponúkať jednoducho pochopiteľné vysvetlenia, či riešenia.

Dnešnou témou je čistota chodníkov. V zime aj v lete. Miest, na ktorých ide, najmä starším ľuďom, pri obvyčajnej chôdzi, teraz v zime, takmer o život, máme v meste viac než dost. „Práve starší ľudia ma teraz často v meste zastavujú a pýtajú sa, kto má čistenie mestských chodníkov na starosti. Alebo hromžia na to, keď vidia pracovníkov, ktorí by tie chodníky mali čistiť, ako, opretí o náradie, veselo a dlho debatujú, ktovie o čom,“ začína svoje rozprávanie poslanec Javorský. A hneď aj pokračuje: „V tejto chvíli majú čistenie chodníkov na starosti majitelia príľahlých nehnuteľností. Ak také pri chodníku nie sú, musí to urobiť mesto. Z úradu práce má na to dostatok pracovných síl. Tým treba prácu nielen dať, ale ich pri nej aj kontrolovať. Ak by sa tak dialo, ručím za to, že by tie chodníky vyzerali inak ako dnes. Nechcem sa tváriť, že som objavil teplú vodu. V Handlovej som rozprával s človekom, ktorí má na starosti ľudí, ktorých pre prácu v meste dáva Úrad práce. Je ich viac než 70. Kontroluje ich a kto sa ocitne v Handlovej uvidí, ako majú vyzerat všetky chodníky v meste aj v tej najkrutejšej zime.“ Venovať sa tejto problematike bude už čoskoro ešte dôležitejšie, než doteraz. Do platnosti už čoskoro vstúpi zákon, podľa ktorého, zostane čistenie a upratovanie všetkých chodníkov na pleciach mesta. Ak dnes nedokážu úradníci zabezpečiť zimnú údržbu ani len chodníkov vedúcich mimo domov, čo si počnú, keď im k povinnostiam pribudne celé námestie, ulice a uličky v Spišskej Novej Vsi? Rasťo Javorský pokračuje: „Samostatnou kapitolou je naše námestie. Som presvedčený, že už dávno malo jeho čistenie vziať do rúk mesto. Nielen preto, že čistenie neoprávnene požadovalo od majiteľov príľahlých nehnuteľností, ale hlavne preto, že by sa vedelo správať ohľaduplnejšie k dlažbe pod snehom. To znamená, žeby nesolilo a nepoškodzovalo pevnosť jej uchytenia.“

A čo v čase, keď nie je sneh? Výkladná skriňa Súpiskej Novej Vsi - námestie vyzerá, špeciálne po víkendoch, slušne povedané - nevábne. Minulý rok sme boli svedkom, ako sa jeden aktívny občan rozhodol zbierať psie výkaly v parkoch sám, pretože sa na to už nemohol pozerať. Za čistenie (nielen) námestia platí mesto spoločnosti b-Nova. Sedliacky rozum hovorí, že za naše peniaze by nebolo od veci žiadať kvalitnejšiu prácu. Alebo posilniť rady čističov ľuďmi z Úradu práce. Najmä však, vysvetliť im, čo majú urobiť a potom aj skontrolovať, akú prácu odvedli. Aby im lopaty, hrable, či metly neslúžili len na podopieranie pri diskusii ktovie o čom. Ak bude mesto kontrolovať týchto ľudí rovnako dôsledne ako od svojich občanov vyberá dane, budeme sa v ňom my, platiči daní, cítiť ešte príjemnejšie ako doteraz. Stačí do hrsti zobrať sedliacky rozum.

-le-

Časy sa menia...

dokončenie zo str. 1

všetko ovplyvňuje aj životy Novovešťanov. Stačí si pozrieť zoznam riaditeľov mestských inštitúcií a organizácií a nepochybne nadobudnete dojem, že schopní ľudia sú len členovia strany Smer SD. Stačí si prečítať mestský informátor, či pozrieť vysielanie TV Reduta a dozviete sa, že existuje jediný názor na dianie a život v meste. Nie div, že sa naše mesto z hľadiska demokracie, prepadlo v hodnoteniach na najnižšie priečky na Slovensku. Novovešťania sú nepochybne dosť múdri, šikovní a hlavne svojprávní na to, aby vycítili, že je toho už priveľa. Že tí, ktorí by im mali slúžiť, pretože žijú z ich daní, im nielen tvrdo vládnu, ale o využívaní spoločných peňazí sa s nimi ani nebvavia. Nepochybne tu platí, že politickí priatelia súkmeňovci vedenia mesta sú v inej kategórii občanov, než ostatná väčšina. Ale, ako spieval Bob Dylan - „Časy, tie sa menia“. Zdá sa, že aj v Spišskej Novej Vsi. Keďže v mestom ovládaných médiách priestor iné názory než „tie správne“ nedostávajú, modernou platformou pre ne sa stali sociálne siete. Práve cez ne Novovešťania stále aktívnejšie dokazujú, že im na ich meste záleží. Upozorňujú na to, čo sa im nepáči, ale aj pochvália to s čím sú spokojní. Jednoducho majú názor a chcú ho verejne vysloviť. Uve-

domujú si, že žijú v tomto meste, poznajú ho a chcú, aby tu život fungoval tak ako v 21. storočí fungovať má. Je zdravé, že takýchto ľudí je stále viac. Ako by povedal skúsený rybár: je načase, aby mladé šťuky trochu popreháňali v bahne vylihujúcich vypasených kaprov.

Hovorím o občianskej aktivite, o snahe urobiť niečo pre seba, aj spoločnosť, o poznaní, že alibizmus nie je vlastnosťou moderného slušného človeka. Sme svedkami toho, že takýchto ľudí pribúda aj v Spišskej Novej Vsi. Stále častejšie sa ozývajú hlasy, ktoré bez strachu hovoria o nespokojnosti so šafarením s peniazmi z mestskej kasy. Či už sa týkajú neuveriteľne drahej rekonštrukcie verejného osvetlenia v meste, najdrahšieho cyklochodníka na Slovensku. alebo najnovšie aj výstavby workoutového ihriska na sídlisku Západ I hovoria jasnou rečou: „Páni z Mestského úradu, rozhodzujete sa nie s vašími, ale s našimi peniazmi!“

Tu už nejde o politiku, tu už ide o sebačútu občanov, ktorí odmietajú byť členmi nemého stáda. Občanov, ktorí chcú mať svoje mesto lepšie, krajšie, bez korupcie, aby sa ním mohli úprimne chváliť ako správni patrioti. Takíto ľudia sú nesmierne dôležitým ohniskom na reťazi s názvom demokracia. Nie je to reťaz, ktorá ľudí zväzuje, ale reťaz, ktorá ich bezpečne dokáže potiahnuť vpred.

-le-

Takto to vidím ja...

dokončenie zo str. 1

druhý deň sa dostavil druhý. Ten s radostnou tvárou šéfovi koncernu oznamuje: „Všetci tam chodia bosí! To je priestor pre rast nášho trhu. Musíme obchodovať opatrne a poznať miestne problémy. So znalosťou vecí a zdravou mierou odvahy však dokážeme pomôcť našim ľuďom vo výrobných závodoch, aby mali odbyt pre vyrobené topánky, a obyvateľom v Afrike, aby čím viacerí mohli mať slušné topánky.“ Šéf reagoval veľmi pozitívne.

Dvaja ľudia. A dva rôzne postoje. V komunálnej politike je priestor pre každého. Problémy mesta prirodzene poznáme najlepšie. Priložiť ruku k dielu je rozhodne viac, ako len kritizovať a byť nespokojný so stavom vecí.

Situácia sa výrazne mení, keď aktivita ľudí a ich záujem o zlepšenie prostredia okolo nás narazí na neochotu, prekážky, ba aj vysmievanie úradníkov. Je neprípustné, aby boli slušní ľudia terčom vyhrážok (ako sa to deje v prípade bytového domu Panoráma) len preto, že chcú žiť v čistom a nekonfliktnom prostredí. Akékoľvek hazardovanie s dôverou, financiami, či slabosťou ľudí nesmie mať v našom meste priestor.

Dobrá samosprávna politika je predovšetkým o dobrých medziľudských vzťahoch a pozitívnej komunikácii. Komunikácia je ale obojstranný proces. V živote sa veľa dobrých vecí nepodarí len preto, že zlyhala komunikácia.

Andrej Cpin

Pomoc maséra vyhladáваме, až pri neznesiteľnej bolesti

S MASÁŽAMI SA ZVÝŠI KVALITA ŽIVOTA

Pavol Peteja podniká so svojou manželkou Jankou, v oblasti masérstva. Do Spišskej Novej Vsi sa presťahoval z Bardejovských Kúpeľov. Základným parametrom pri výbere Pavlovho povolania - masér, bolo práve jeho rodisko.

Už počas štúdia na strednej škole pracoval a brigádoval v Bardejovských Kúpeľoch. Neskôr sa tam aj zamestnal. Začiatkom roku 2016 dostal ponuku, aká sa vraj neodmieta. „Od našej rodinnej priateľky sme prevzali zabehnutú prevádzku masážneho salónu Anette, na Hviezdoslavovej ulici v Spišskej Novej Vsi,“ prezradil.

Pavol hovorí, že v Spišskej Novej Vsi je veľmi veľká a silná konkurencia, no masážnymi službami sa napriek tomu, uživiť dá. „Moja manželka sa v prvom rade stará o našich dvoch synov, no zabezpečuje mi aj objednávky, aby ma pri práci nič nerušilo. Túto okamžitú interakciu pri telefonických objednávkach oceňujú aj naši klienti. Samozrejme, keďže je aj Janka masérka, v rámci doplnkových služieb poskytuje aj

ona určité druhy nadštandardných služieb,“ spresnil.

V kariére maséra považuje za svoj najväčší úspech, otvorenie detašovaného pracoviska, kde budú organizovať rôzne akreditované školenia. Okrem toho, je úspešným lektorom, kurzu bambusovej masáže. Aj napriek týmto výsledkom, má masér aj ďalší veľký pracovný sen. „V Spišskej Novej Vsi chcem vytvoriť pracovisko, kde by sme mohli kooperovať súčasne viacerí súkromníci v obore. Efektívnejšie by sme tak dokázali zlepšovať kvalitu zdravia ľudí nášho okresu. Už teraz reálne spolupracujeme s jedným salónom, pod vedením pani Tarasovej, ktorá je dlhoročným erudovaným fyzioterapeutom v rámci mesta. Spoločným úsilím sa nám podarilo pomôcť už mnohým klientom, takže jej za to ďakujem,“ uviedol.

Odborník tvrdí, že masáže je pasívna forma liečby, ale i prevencia. „Pasívna forma je pre klienta jednoduššia a časovo menej náročná. Je to fyzicky náročná práca pre maséra, ale vďačnosť klienta, ktorému ste dopomohli k zlepšeniu jeho zdravotného stavu, je na nezaplatenie.“ Väčšina ľudí vyhľadá pomoc

maséra až vtedy, keď ich k tomu donúti neúľavnejšia bolesť. Pavol Peteja hovorí, že veľká časť zdravotných problémov je spojená práve so zlou funkciou kostrového a svalového aparátu. Tá zasahuje až do reflexie. „Pri liečbe ochorení pohybového aparátu, stavoch po úrazoch a operáciách, ochorenia nervového systému, stavoch dlhodobého znehybnenia, či rekonvalescencie, preto odporúčam komplexnú liečbu. Klienti, ktorí tieto veci využívajú, majú omnoho kvalitnejší život,“ ozrejmil.

Masáže sa delia na dve skupiny, a to základné liečebné techniky, ako klasická, reflexná masáž, manuálna lymfodrenáž a podobne. Do druhej skupiny patria takzvané wellness metódy. Ako nám odborník prezradil, ich gro je v hĺbkovej relaxácii a regenerácii. Ide o masáže lávovými kameňmi, medom, bambusom, telovými pílingami, či bankovanie. Masér upozorňuje, že nie všetky spomínané masáže sú pre každého človeka vhodné. Je preto vhodné sa s masérom najskôr poradiť. Masáž prospieje, ako deťom, tak dôchodcom, či aktívnym športovcom.

-sim-

ZIMNÝ PRECHOD SUCHOU BELOU

Možno si spomeniete, ako som sa s pripraveným telegramom vyplakával nad nepodarenou zimou. A asi pomohlo, lebo začiatkom februára nasnežilo, krajina si obliekla biely snehový kožuštek a ja som nahodil zimné oblečenie, mačky a vydal sa do jednej z najkrajších a najnavštevovanejších roklín Slovenského raja, do SUCHEJ BELEJ.

V lete tam zásadne nechodím, lebo čakať v rade, kým sa nejaká tlstá matróna pretisne o pár metrov hore, aby potom v sandáľkach a s igelitkou v ruke pokračovala vo svojej naivnej púti ku Poľane, to nie je moje kafe. A aj preto je zimný prechod Suchou Belou a aj ostatnými tiesňavami oveľa zaujímavejší, lebo zrazu je medzi vápencovými stenami božský pokoj a ľadopády, pod ktorými ticho zurčí voda, okúzľujú zrak svojimi bizarnými tvarmi. Asi sa to niektorým bude zdať aj divné, ale toto zimné prírodné divadlo je pre mňa krajšie, ako umelo vymodelované ľadové sochy, niekde v nablýskaných Tatrách.

Autobusom som sa doviezol na koniec Hrabušíc, odtiaľ pešo na Podlesok, v Rumanke som si prezul svoje obľúbené vibrámy s mačkami a vyrazil do preslávnej SUCHEJ BELEJ. Úvod trasy ponúkal idylické pohľady na zasnežené stráne dookola, skaly i stromy, pokryté bielymi čiapkami a v údolí primrznuté vody iskrivej riečky. Najprv som si myslel, že budem v roklíne sólo, ale postupne som stretával a predbiehal Poliakov a Maďarov a na-

šincov, už aj preto, lebo sa do tejto ľadovej krajiny pustili bez problémov v obuvi, čo pripomínala tenisky od Vietnamca. Prechod roklinou Suchá Belá je typickým výstupom, ktoré v týchto partiách Slovenský raj ponúka. Na začiatku i na konci je terén viac, menej rovný a v prostredných partiách vás cez niekoľko zlomov posunie vždy extrémne vyššie. A tak, hoc to ani netušíte, vystúpite okolo Misového vodopádu, cez Roklinu, Okienkovú, Korytovú a Bočnú vodopád a v závere cez Kaskády vlastne štyristo výškových metrov, lebo Podlesok leží v nadmorskej výške 550 a záver rokliny, pri ceste na Poľanu, vo výške 950 metrov.

Trasu som, aj s fotografovaním, prekonal za dve hodiny a cestu naspäť som zvolil, hore na kopci smerom doprava po klasickej „zjazdovke“ na Podlesok, lebo mi je uľahčovali koľaje, vyjazdené v zasneženom teréne. Po hodinovom zostupe v miernom klesaní s viacerými serpentínami som sa vrátil opäť do „základného tábora“ v reštaurácii Rumanka, prezul mačky za papučky a dopozeral trápenie našich hokejistov na ZOH proti Slovincom.

A ako správny Slovák som zapíjal ziaľ, ale aj radosť nad našou sibírskou Nastou, zahrieval sa a vyčkával na autobus nazad do Spišskej Novej Vsi. S takou peknou, mladou a sympatickou čašníčkou, s ktorou sme si vyrobili jeden fajný alpský nápoj, čo sa kdesi na chate Katowitzhuette pod „Veľkým hrnčiarom“ nazýva BABAJAGATEE. A tu dávam do plácu aj recept na tento čaj, ako sme si ho s Monikou nazvali „Čaj baby Jagy“. Do pollitrového pohára dáte tri deci horúcej vody a vyluhovať sáčok čierneho a mäťového čaju. Po piatich minútach prilejete deci červeného vína, pol deci rumu, vyžmýkate šťavu z jedného citróna a dve lyžičky medu, zamiešate, horúci vypijete a..... už len počkáte, kým vás kamarát odvezie domov, lebo do autobusu 16, 50 je ďaleko a babajagatee má, verte, svoje grády.

Keďže na tejto trase nemôžete zabľúdiť, textu je zámerne menej, aby sa dostalo viac priestoru na krásne zábery typickej zimnej krajiny Slovenského raja.

Michal Buza st.

fotoreportáž: „Mrazivá NOVEJŠA“

S HUSĽAMI PO SVETE - LA LA LAND TOUR

V ďalšom diely série „S husľami po svete“ Vám priblížim atmosféru krajín Beneluxu a pre mňa dosť nevšedného projektu „La La Land in Concert“. Projekt bol postavený na skvelej hudbe k filmu, ktorú sme mali hrať naživo priamo do premietaného filmu. V hlave sa mi hneď vybavila scéna zo starých grotesiek, ku ktorým v kine hrala hudba zo starého rozladeného piana. Keďže nikdy s ničím podobným som nemal tú česť, tak som prikývol na ponuku a dobre som spravil.

La la Land in Concert Antwerpy.

La La Land je americká muzikálová komediálna dráma z roku 2016. Film vyzodpovedá príbeh muzikanta, džezového klaviristu a začínajúcej herečky, ktorí na seba narazia v Los Angeles a zamilujú sa do seba. La La Land je moderné poňatie klasického holywoodského milostného príbehu, ktorý je umocnený skvelými pesničkami sprevádzanými veľkolepými tanečnými číslami.

Film získal nespočetne veľa ocenení na rôznych festivaloch po celom svete. Premiéru mal na Benátskom filmovom festivale. Na odovzdávaní cien Zlatý glóbus získal sedem nominácií, pričom všetky premenil a tým vytvoril historický rekord. Spevavá romanca medzi Sebastianom a Miou si vynikajúco viedla aj pri nomináciách na Oscara, kde bola nominovaná celkom v štrnástich kategóriách, rovnako ako v minulosti napr.

Titanic. Na sošku premenila nakoniec šesť nominácií a to v kategóriách: Réžia (Damien Chazelle), Najlepšia pôvodná filmová pieseň (City of Stars), Najlepšia pôvodná filmová hudba (Justin Hurwitz), Kamera (Linus Sandgren), Výprava (Sandy Reynolds-Wasco, David Wasco) a Najlepší ženský herecký výkon v hlavnej úlohe, kde zvíťazila Emma Stone.

Koncerty

Už na prvej skúške sme podľa rozloženia orchestra postrehli, že to bude nevšedný projekt. Základným kameňom bol v strede pódia klavír, okolo neho bola vyskladaná džezová kapela a celé toto zoskupenie obkolesil veľký symfonický orchester s množstvom bicích nástrojov. Keď sa rozozvučal celý tento kolos nástrojov, tak vznikol ohromujúci zvuk, ktorý si okamžite podmanil každého hráča a postupne ho vŕhalo

Oostende Belgicko - prechádzka pred koncertom

do celého príbehu. Na ušiach nám nemesli chýbať slúchadlá, v ktorých nám znel klik, v notách často krát boli počty

Rotterdam Ahoy Arena - pred koncertom v šatni

sekúnd, ktoré spojovali jednotlivé pesničky a vstupy hudby. Celú túto masu ľudí smeľoval španielsky dirigent, na ktorom bolo okamžite vidno, že nerobí takýto projekt prvý krát.

Prvý koncert na nás čakal v Stadsschouwburg Antwerp a my sme sa už nevedeli dočkať, keďže každého zaujímalo či tá hudba bude naozaj sedieť s obrazom premietaného filmu. Nuž a naozaj sedela. Obrovské plátno na ktorom sa premietal La La Land som mal rovno nad hlavou. Ďalšie koncerty na nás čakali vo Forest National Brusel, kde nás na predstavenie prišiel povzbudiť aj náš veľký fanúšik, veľvyslanec Slovenskej republiky v Belgicku, Rockhal Luxembourg, Rotterdam Ahoy Arena, Kursaal Oostende atď. Behom pár dní som mal možnosť vypočuť si La La Land v rôz-

nych jazykoch. Titulky som videl vo francúzskom, belgickom, holandskom, luxemburskom a nemeckom jazyku.

Krajiny Beneluxu

Benelux je združenie troch štátov Belgicka, Holandska a Luxemburska. Tieto štáty sú známe aj pod názvom „Nízke krajiny“. Holanďania nazývajú svoju krajinu, doslova nízko položená krajina, kde dve pätiny územia ležia nižšie ako je morská hladina. Krajina je prepletená množstvom vodných kanálov. Po týchto vnútrozemských cestách sa sústreďuje polovica Holandskej nákladnej dopravy. Belgicko je tiež nízko položená a zväčša rovinatá krajina, vŕšky vystupujú len na území Luxemburska. O mesiac vám prezradím viac o gurmánskych vychytávkach, ale aj o mentalite ľudí z krajín Beneluxu.

Bruxelles - potulky mestom.

USMIEVAVÁ MAJKA ODIŠLA Z PREDAJNE O2 ROVNO DO ÍRSKA

Takmer každý zákazník mobilného operátora O2, si nemohol nevšimnúť výrečnú, milo rozchichotajúcu predajkyňu, Majku Fedákovú. Stretávali sme ju v spišskonovoveskej prevádzke. S jej typickým prejavom, bola jednoducho neprehliadnuteľná. Sympatická Novovešťanka sa vydala a čoskoro oslávi tridsiate narodeniny.

Pred dvomi rokmi sa odsťahovala s manželom do Írska. „Pamätám si to ako dnes. Odlietala som 7. januára 2016. Stále mi to prídá ako včera. Čas letí neuveriteľne rýchlo. Žijeme s manželom

v turistickom mestečku Killarney, ktoré sa nachádza na juhozápade Írskej republiky.“ Toto mesto si vybrali z dvoch dôvodov. „Na základe pracovných ponúk, ktorých tu nikdy nie je málo. Ale aj preto, že už viac ako

desať rokov tu žije manželov najlepši kamarát. Aj vďaka nemu sme sa jednoducho adaptovali a našli si prácu,“ prezradila Mária.

Majka pracuje vo vychytenej reštaurácii, kde podávajú čerstvé morské plody. Jej manžel sa zamestnal vo fabrike, kde vyrábajú okná, dvere, či schody. „Naše dni v práci sú viac než šialene rýchle a náročné. Keďže máme naozaj veľmi dobrý tím, ktorý vedie Slováč, zvládame to bravúrne. Naš šéf je veľký profesionál a nechýba mu ľudskosť,“ pochvalovala si. Ako nám mladá žena prezradila, v Írsku nikto nemá núdzu o prácu. „Tu ešte aj smetiari sú hrdí na svoju prácu a chodia do nej radi, pretože pláca, za ich vykonanú prácu, je uspokojivá. V tomto štáte si politici uvedomujú, že ak chcú nízku zamestnanosť a spokojných obyvateľov, musia sa o nich dobre postarať. Platy v tejto kraji-

ne, sú minimálne trikrát vyššie, ako v našom regióne a náklady na život sú rovnaké ako na Slovensku. Drahší je tu iba nájom a energie. Človek tu ráno vstáva s úsmevom na tvári a teší sa zo života, ktorý tu má. Vôbec sa necítite previniť, keď chcete ísť do kina, či na pláž. A prečo? Lebo nerátate posledné drobné v peňaženke,“ odpovedala.

Národným írskym jedlom je Fish and Chips (ryba a hranolky) a írskce bohaté raňajky. „Ja nie som raňajkový tip, tá štedrá dávka na tanieri sa jednoducho zjesť nedá. Ryba je fantastická, ale ja si dám radšej „panfried“ verziu, než tú tradičnú, nasiaknutú olejom z fritézy. Keďže pracujem v seafood reštaurácii, zamilovala som sa do čerstvých morských plodov, do Squid-ov a Shrimp-ov (kalmárov a kreviet). Nikdy predtým som morské plody neochutnala,“ vysvetlila.

Podľa Márie Fedákovej sú Íri večne usmíati a milí ľuďia. „Je to odraz toho, že vo svojom živote neriešia otázku peňazí. Človek, ktorý sa nemusí obávať, čo bude zajtra, je spokojný a šťastný. Každý deň ide do práce, dobre naladený a rozdáva úsmev, radosť a dobrý pocit, aj svojim zákazníkom. To je asi to, čo mi najviac chýba na živote v našej krajine,“ vyznala sa. Írsko ju očarilo krásnou zeleňou a zámočkami. „Najviac ma potešilo, keď som zistila, že pre mňa najromantickejšie miesto- „Bantry House“, je vzdialený len hodinu od nás.“

Hoci mladá žena miluje rodnú krajinu celým svojim srdcom, chýba jej v Írsku rodina, príroda, domovina, úprimne tvrdí, že teraz má lepší život, ako ten, ktorý žila v Spišskej. „Určite sa neplánujem vrátiť na rodnú zem, kým som produktívna a pracovne aktívna osobou, možno neskôr, uvidíme. Chýba mi finančná istota, ktorú by mala mať každá mladá rodina v našej krajine. Žiť z mesiaca na mesiac je neprípustné,“ priznala.

-sim-

MAREK ŠTRBÁK SA VENUJE HUDBE 34 ROKOV SPIŠSKEJ ŽELÁ MODERNÝ KVALITNÝ ORGAN

Novovešťan Marek Štrbák je koncertný organista, pedagóg, klavirista, dirigent, zbormajster, korepetitor, občasný aranžér, či skladateľ. Jeho umelecké začiatky siahajú do čias štúdia na Konzervatóriu v Košiciach. Veľkou školou života bola aj spolupráca so Štátnou filharmóniou Košice. Marek študoval jedenásť rokov v Rakúsku a Nemecku. Dnes pôsobí ako odborný asistent, na Katedre hudby Pedagogickej fakulty Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre. „Som tu aj zbormajstrom Akademického speváckeho zboru. Ale aj pedagóg na Súkromnom konzervatóriu v Nitre a aj na Vysokej škole múzických umení v Bratislave, kde som zároveň externým doktorandom. Okrem odovzdávania skúseností mladším kolegom sa naďalej venujem bohatej koncertnej činnosti a veľmi si vážim častú spoluprácu so Slovenskou filharmóniou, Slovenským filharmonickým zborom a Štátnym komorným orchestrom v Žiline,“ opísal svoju raketovú úspešnú umeleckú kariéru.

Jeho tajnou „láskou“ bol vždy klavír. Okrem toho ovláda aj hru na gitare, či pozaune. Umenie sa stalo pevnou súčasťou jeho pracovného i osobného života. „Nesmierne ma obohatilo. No ako daň, si pýta nepredstaviteľne mnoho času, ktorý by som mohol venovať rodine, alebo svojim záľubám.“ Za najväčší úspech považuje, ak z jeho koncertu odchádzajú poslucháči spokojní, šťastní, naplnení pozitívnymi emóciami a oslovení hudbou. „Medzi úspechy počítam aj víťazstvá na súťažiach, absolvovanie štúdia na prestížnej univerzite, koncerty na významných festivaloch a slávnych organoch, či premiéry diel známych autorov,“ vymenoval. Marek si želá, aby ho hudba a umenie, sprevádzali čo najdlhšie a mohol sa im plnými dúškami venovať. Muzikant sa v Spišskej Novej Vsi narodil a prežil tu kus krásneho života. Chodil tu na základnú školu i na hudobnú. Práve v Spišskej získal prvé umelecké impulzy. „Život ma odtiaľto od-

vial. Pokiaľ sa človek chce venovať hudobnému umeniu, konzervatóriá, či vysoké školy nájde len v iných mestách. Vzhľadom na možnosti ďalšieho profesionálneho a umeleckého rastu sme sa s rodinou usadili v Nitre. Napriek tomu ostávam navždy srdcom Spišiak. Mám tu rodičov a vždy sa tu rád vraciam,“ rozprával. Pred dvadsiatimi rokmi sa mu metropola Spiša videla, ako šedé, fádne, ničím výnimočné mesto. Teraz naň pôsobí Spišská Nová Ves, farebnejšie, upravenejšie, modernejšie, krajšie a rušnejšie. „Privítal by som viac hudobných podujatí a festivalov. Ako organista by som mestu želal jeden moderný a kvalitný organ, pri ktorom by si milovníci vážnej hudby, mohli vychutnať tóny skladieb, ktoré tu momentálne nie je možné hrať,“ zažlel na koniec nášho rozhovoru.

-sim-

Nová kniha – čerstvá miazga knižnice a kultúry

Spišská knižnica v Spišskej Novej Vsi každoročne vypracuje projekt na poskytnutie dotácie na nákup novej literatúry. Aj pre rok 2017 bol spracovaný projekt s názvom „Nová kniha – čerstvá miazga knižnice a kultúry“. Žiadosť o dotácie bola zaslaná Fondu na podporu umenia. Projekt bol úspešný a Fond na podporu umenia ho v rámci programu Knižnice - podprogramu Akvizícia knižníc schválil. Spišskej knižnici tak bola pridelená finančná dotácia vo výške 6 000 € z FPU so spolufinancovaním Košického samosprávneho kraja vo výške 316 €.

Použitím finančných prostriedkov knižnica doplnila knižničný fond o novú, aktuálnu literatúru. Ponukou aktualizovaného fondu sa tak skvalitnili knižnično-informačné služby v absenčných a prezenčných výpožičkách a tiež realizácia kultúrno-výchovných podujatí s použitím novej literatúry.

Cieľovou skupinou boli všetci používatelia knižnice, všetkých vekových stupňov. Výber literatúry sa tak obohatil o 739 nových knižničných jednotiek všetkých žánrov, ktoré si nájdu na jednotlivých úsekoch knižnice a na Pobočke Mier. Pre deti a mládež je to 248 zv. krásnej a náučnej literatúry, pre dospelých 321 zv. krásnej literatúry a 170 zv. náučnej literatúry.

Návštevníci knižnice z radov deti a mládeže si v ponuke nájdu nové príbehy, romány, rozprávky, básne a populárno-náučnú literatúru z rôznych oblastí. Krásnu literatúru doplnili romány, poviedky a poézia slovenských a svetových autorov. Náučná literatúra bola obohatená o tituly z oblasti spoločenských vied, prírodných vied, literatúry, jazykovedy, športu, turistiky a pod. a to vo forme monografií, encyklopédií, slovníkov, učebníc, príručiek, populárno-náučnej a faktografickej literatúry.

Informácia o nových publikáciách sa pravidelne uverejňuje v regionálnom mesačníku - Informátor a používatelia si jednotlivé tituly môžu nájsť v on-line katalógu na www stránke Spišskej knižnice.

Eva Slivenská, Spišská knižnica

pozvánka na kultúru: BOL SOM PRI TOM

„Tempora mutantur et nos mutamur in illis“. Náš profesor latinčiny na esvéeške vždy začínal hodinu nejakým prísloviem, čo povedali múdri ľudia, ešte niekedy pre dvetícic rokmi, trochu južnejšie od nás, kdesi v bufete senátu Rímskej ríše. A preklad bol za domácu úlohu. Dnes si to môže každý nájsť na internete, my sme to vtedy mali trocha ťažšie. Ale práve preto zaujímavejšie. Nuž, táto sentencia mi prišla na rozum, keď som sedel v kinosále na Mieri a tá zívava prázdnotou (hoc dávali výbornú severskú kinematografiu), zatiaľ čo v divadle je furt plno (a lístky na niektoré predstavenia si treba objednávať dlho dopredu). Je to jedno z mála víťazstiev umenia nad technikou dvadsiateho prvého storočia. Lebo film si stiahnete do domáceho kina, divadlo nie. A tak sa musíte odlepiť od sedačky a čipsov, nahodiť na seba primerane slušné oblečenie, prejsť parkom a vstúpiť, aby ste MOHLI BYŤ PRI TOM (A JERRY).

31. 1. | STOROČIE PODEA MÁRIE | SPIŠSKÉ DIVADLO

V Jendrichovosti je krásna.

Divadlo jedného herca má jednu obrovskú výhodu a jednu obrovskú nevýhodu. So spoločným menovateľom. Na jednej strane si herec sám určuje i vyzerie svoj úspech, či prepadák, na strane druhej je na javisku opustený, ako kôl v plote a oproti sebe má presilu divákov, ktorých musí dostať na svoju stranu (aby mu pomohli s tým plotom). A to sa podarilo. Veď väčšina osadenstva v hľadisku sa hneď od začiatku cítila na „dvoriku“ dvadsiateho storočia, ktorý je nám, všetkým tak dobre známy, ako doma. Udalosti, ktoré prežila a opísala „jeho babka“ boli spracované s úspornou, ale trefnou dramaturgiou, tam kde bolo treba rozvláčnejšie, tam kde bolo treba ubrať, s výbornou (aj textovou) skratkou. A navyše, na rozdiel od dejepisu, aj pravdivo. Vďaka, pani Repková. Zvyšok ostal na tých dvoch. Režiséra, pána Palika podozrievam z marketingového ťahu, keď sa nechal počuť, že Janko J. nie je profesionálnym hercom, lebo udržať diváka hodinu prítomného na „doskách, ktoré znamenali 20.- te storočie“ - nie len klobúk dole. Obzvlášť ak sa scéna nemení, rekvizit je málo a kulisou stôl a stolička. A obrázky typickej jednoduchej vidieckej ženy, zavesené na horizonte, kdesi na pokosených svahoch v okolí Starej Ľubovne. Takže ten druhý, Ján Jendrichovský je buď: a/ neuveriteľný talent, b/ rola mu sadla „jak ric na budar“, alebo c/ mal dobrého režiséra. (c je správne). A ešte čosi potiahol toto predstavenie hore. Chlapík, ktorý na úvod prišiel, vytiahol z púzdra harmoniku a tá mu potom „prisarstla k telu“ a divákovi k srdcu. Lebo hudba a spev nakoniec preložili i všetky severospišské slová, zabľudené zo Zamaguria cez Dunajec do podzemia Spišského divadla.

PS: Hvala bohu, že babča Repkova nošila pod šurcom kidlú, nie mobil.

Najbližšie predstavenie: 14. 3. 2018 o 19, 00 hod.

foto archív Spišského divadla

14. 2. | NORWAY. TODAY | SPIŠSKÉ DIVADLO

Samovražedný kvartet

V druhom predstavení, čo som videl v undergrounde Spišského divadla pribudli: a/ herci (o jednu teenagerku, čo sa chcela silou mocou zabiť), b/ texty (ktoré boli podstatne komplikovanejšie, ako jednoduchý jazyk pani Repkovej) a po c/ problémy s dramaturgiou i réžiou (preto ten kvartet). Lebo práve dramaturgia, hoc ju na javisku nevidno, je „Deux ex machina“ inscenácie. Vynikajúci filozofujúci text autora Igora Bauersima bolo totiž potrebné značne preriediť, aby ho bol divák schopný nie len registrovať, absorbovať, ale aj pochopiť. A cez réžijnú prácu tak malo byť „viac divania sa, menej hovorenia“. Už aj preto lebo sme boli v divadle, nie počúvadle. Na, s kumštom postavenej scény vidíme torzo detského ihriska s preliezačkou a tuším hlboký útes (inak krásnych) Nórskeho fjordov. Šokujúci začiatok samovražednej virtuality vo dvojici umocňuje neustále prítomná spoločnosť mobilných telefónov (hovorov, esemesiek, fotografií, selfičiek, videosekvencií, atď.) a pre divákov i zaujímavých názorov mladých ľudí na „život“. Javiskový dej sa potom cez stretnutie a cestu do studenej severskej krajiny vyvíja presne podľa zákonov dramatiky. Polárna žiara, zamilovanie i milovanie prináša kataraziu a keď je už divák posadený na odraz auroy borealis v očiach i duši hlavných hrdinov a mobility by mali zmiznúť v ruksaku a mali by ostať len oni dvaja, na okraji útesu, na hranici medzi virtualitou života a realitou smrti a... a... a... a mal by prísť ten „boh zo stroja“, nastáva akési nové objavovanie sveta, nové odkazy do minulosti, stráca sa tempo-rytmus a záverečný bozk prichádza neskoro. Veľmi neskoro.

PS: Tak toto by pani Repková nepochopila. Aj keby jej dali mobil.

Najbližšie predstavenie: 28. 3. 2018 o 19, 00 hod.

foto archív Spišského divadla

18. 2. | NENÁVIDÍM | DIVADLO KONTRA

Slzy na smiešnom zrkadle

Neviem, či som sa niekedy doteraz stretol s Marekom Koterskim, ale ak nie, tak sa on určite stretol som mou. Lebo hneď od začiatku predstavenia tejto monodramy som mal dojem, že sa pozerám do zrkadla a vidím tam sám seba a aj svoju vlastnú tragikomedialitu, ktorú skrývam za štyri steny svojej garsonky, uprostred mesta. A tak som sa cez jedno bravúrne herecké vystúpenie bavil vlastne sám na sebe a díky, Peťo (Čičmár), že sme spolu prežili hodinu, na ktorú si budem spomínať, keď si budem osemkrát miešať svoj obľúbený čaj nepal gold. Čo mi najviac utkvelo v pamäti? Nuž jednoducho povedané divadlo. Divadlo, ako syntetické umenie. Prostá, ale veľmi dobre premyslená scéna. Vľavo kvet, ktorý treba pravidelne ostrieť, v strede gauč s večne prekladanými vankúšmi, vpravo chladnička, ktorá ukrýva sladké pokušenie. A v hraniciach tohto dynamického stereotypu herec, ktorému sú rekvizity pomocníkom, gestikuluje, využíva mimiku a navyše perfektne pracuje s hlasom, tichom i pauzou. A práve z týchto fenoménov trčí do hľadiska (predpokladám) režisérska taktovka Klaudyny Rozhin. Lebo cez otravný budík, manželkine papagáje, príklepovú zubnú vŕtačku, padajúci dekel vo vlaku na záchode a milión ďalších malých nenávistí sa hlavný hrdina nakoniec prekope až do útrov Slovákov a do vnútrobordelu Slovenska. Aby si z hrôzou uvedomil, že ďalší obyčajný otravný deň končí, že príde bezsenná noc, že nepomôžu cigarety, ani alkohol, ale hlavne, že sa na tomto príbehu budú cez koktail slíz a smiechu baviť ešte tisíce divákov, lebo každý má doma svoje krivé zrkadlo, svoju utajenú samotu a v špajzi dobre ukrytých aspoň dvadsať deka nenávisti.

PS: Ale ani to zrkadlo nepovie, či samota produkuje nenávisť, alebo naopak.

foto K. Rozhyn
pripravil: Michal Buza st.

VARIME PODĽA ABECEDI: JULKINO JARNE JAHŇATKO

Ja mišľim, že každý, kto ma v serdečku aspoň kušičičko mesca pre lasku, pozna toten šumni zaľubení príbeh, čo vimišľel isti Vilo Šekspír. Julija vo Veroňe. Uľica Via capello. Cepla majova noc. Ona v nočnej košulke. Vikvačena na balkoňe. A Romeo. Opreti o ..... no ňebudzme dataj-lisci, pod ňim. Z totej strani še na balkonovu scenu kuka bars dobre a ľem maloftere oko zostaňe suhe. Horši to je, kedz stojice na balkoňe v Novejši, na ul'ici Perľšeho maja, žimni marcovi večar a ľem f trenkoch, bo Julkin manžel še ňečakaňe vracil zo služobnej cesti o dzeň skorej. A opreti sce o pol metra strachu. Ešči, že ma Julka doma aj „Fili-pa“ a pošle svoju polovičku kupic fľašku vina, žebi mali na večeru ku jahňatku co pic. A tak sebe na totej delikatese pošmakoval nakoňec dafto ini a ja som mohol tak akurat lizac labu. Aľe povedzme sebe na rovinu, ľepši lizac zdravu labu, jak vifasovac zo zdravu labu od Julkineho manžela. A aj ku jahňacinke som še zaš dostal. Aľe až o tri mešace. Hoc na služobne cesti še za sociku ho-

dzilo aj dva razi do tiždňa, ta na druhej straňe bula jahňacina podpultovi tovar.

Co do jahňatka „Alajulka idze? konzerva s paradajkami, jahňace plecko, kušičičko muki, dva ložki oľeja, jedna ložka soli, na nožik čarni peper, dva stručiiki cesnaku, bujon, dva cebuľe, dzešec deka zeleru, pol kila murni (pre staršich hlopoch murnu a zeler pol na pol, šak čim meňej vidzja a čim vecej vitrimu, tim ľepši) dvacec deka porik a das štiri ložki masla

Jak to Julka v polke maja zro-bila?

Perľšeho maja še vištafirova-na prešpacirovala kolo tribuni, dzevjateho na mňe žmurkala od stanku s pivom v Madaraspar-ku a jak trome zamarznute prišli a manžel odišol, zavolala na večeru. Pre istotu viložila na balkon hubertus a ceple fuse-kl'e a začali zme varic.

Otvoril som konzervu a pa-radaječki narezal na falatki. Julka zakľa narezala mesko na das trojcentimetrovo platki, obalila v muke, otrasla a na horucim pekaču z obidvoch stra-noch osmažila do švetlohňeda.

Platki jahňaceho osoľila, po-peprila a na verch poukladala cenke pasiki cesnaku. Ruru som zapnul na stoosemdzešat, bo mesko še muši teraz dušic dluho a pomali, šak aj Julka to ma tak rada. Ľem ešči pred tim priľejce do pekača ščavičku z paradajkocha a bujon a opitaj-ce še Julki, kedí, dze a jak išol manžel na služobku. Kedz pred dvoma hodinami, do Braťisla-vi a s rihľikom, ta je radosc varic, bo jahňatko v rure, Julka pod sprchu a manžel dagdzi kolo Ružomberka.

Poskočil som od radosci, aľe ľem raz, bo z kupel'ki bulo čuc interesantni monolog, co aňi dakus ňebil na toten od Šeks-píra.

„Nie! A to má byť čo? Už zase? Veď to si mi tento týždeň už urobil dvakrát!“

Zľeknul som še, že Julkin hlop ňeodišol na služobku do Braťislavi, ale ľem vipucovac zubi, pre istotu som nacahnul sandalki a zakľeknul do štar-tovacich blokoch na hodbe. Otvorili še dzvere na kupel'-ke, višla Jujka, namidľena od vlasoch na hlave po paľce na nohoch a cez solzi v očoch zakvil'ila:

„Už zas netečie voda.“

Ešči, že zme mali očiscenu želeňinu, ta som ju nakrajal na male falatki, posoľil a osmažil na masle.

No a kim ja som mješal murnu, so zelerom a porikom v haren-cu, žebi še ňelapala o spodek, Julča hodzila namidľena po hiži. A mušim povedzec, že taku namidľenu som ju ešči ňigdaj ňevidzel. Jak še obsah v haren-cu udinstoval a Jul-ča jak, tak obshla, pridala som želeňinu ku jahňatku, podľal

zos ščavičku a zaš zavrel ruru, bo mesko še teraz mušelo ešči das pol hodzini dušic. Šedli zme s Julku na otoman, nada-vali na Vihodoslovenske vo-darňe a kanalizacije, narodni podňik a jak za tricec minuti puščili vodu, ta na stole vo-

ňalo fajne jahňatko, pri stole vivoňana Julka a ja som ňe-znal, do čeho še mam zakušic skorej. A od meska me urval až brinkač a sušeda zdola, že ju vitapame. Bo kohucik na va-serlajtungu ostal otvoreni, zato dugov z vaňe ňevicahnuti.

Bo jak (h)varyi klasik:

FTO ŠE RAZ PO UŠI ZAMILUJE DO VIDATEJ ŽENI
TA MUŠI BIC JAK PIJOŇER- VŤDI PRIPRAVENI
ŠAK JAK JU MANŽEL PRIHICI A Z DOMU VIŠIKUJE
TA ŠE JULKA KU TEBE AJ S KUFRAMI NAŠPIKUJE

Michal Buza st.

Krížovka

Niečo „duchapľné“ o BARANOVI (21. marca – 20. apríla): Podľa Astrológie je Baran jedinec povahy silnej, cieľavedomej a agresívnej, slovenské príslovia a porekadlá hovoria o jeho tvrdohlavosti, ale aj miernej a nesmelej povahe – Mierny ako baránok. Svedčia však aj o jeho životnej sile: STO OVIEC - (TAJNIČKA 1).

Z Astrológie možno len vydedukovať, či človek narodený v tomto znamení konzumuje (TAJNIČKA 2). Asi áno: obľubuje cibuľu (TAJNIČKA 3) a všetko (TAJNIČKA 4).

Autor krížovky: Albin Medúz

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Pomôcky:

ALÁNI, ARP, AVE, AVERZ, DE, ET, LINO, OPA, ORA, OST.

Vodorovne:

A: atletický klub v Miláne – milosť, po česky – malý peniaz, ľudovo – budoval – vyvaľuj oči.
B: pracovný skupina, tím – TAJNIČKA 4 – zabáva. **C:** prihovor sa – ukazovacie zámeno – hlavné mesto Turecka – so, po česky – vezmi. **D:** snívaj, básnický – odhad – výtok z rany – podlahovi-na, ľudovo – severský kopytník – druh papagája. **E:** veru – predná strana – vezme nohy na plecía – vydával hukotavý zvuk – v, po nemecky. **F:** nepovieme pravdu – nočný vták – nerozširovala. **G:** knihy snov – časť chodidla – 6 v starom Ríme – darovali – stepná psovitá šelma. **H:** citoslovce pohrozenia – obilnina – modli sa, po latinsky – nemecký dadaistický maliar (1887 – 1966) – sladká pochutina – rímsky césar, krutovládca. **I:** možno – valuta, skr. – TAJNIČKA 1 – rozrývaj – cigán. **J:** štát v Ázii – zdul – dvojhľaska – vojna, po česky – Vernov kapitán. **K:** pech, ľudovo – vytrvalý dážd' – žltá jarná potočná kvetina – hľadal, prehrabával sa.

Zvisle:

1: jeden z mušketerov – časť bývalej Juhoslávie – Československý, skr. **2:** TAJNIČKA 3 – priná-šam. **3:** vlastnili – sarmati, kočovný kmeň na Kaukaze – priraďovacia spojka. **4:** Imrich, domácky – modeloval. **5:** letecké opravovne, skr. – máme vedomosti – poranenie. **6:** východ, svetová strana, po nemecky – dal do prenájmu. **7:** kopa slamy – vymaže – od, latinská predložka. **8:** duševný stav – pôsob erozívne. **9:** fenomén – natierala. **10:** jedno zo znamení zverokruhu – veľkoobchod stavebnín v SNV – nikto. **11:** starý otec, po nemecky – patriaca levovi – listnatý strom. **12:** Šárka v maďarských oblastiach – balkánska rieka. **13:** majúca slanú chuť – narob prach. **14:** prezident Slovenského štátu – prilba – lekárska kontrola, skr. **15:** rímsky pozdrav – sušený koláčik, keks. **16:** V, foneticky – zazrieš – šarkan. **17:** alebo, básnický – TAJNIČKA 2. **18:** zvieracia končatina – sladký alkoholický nápoj – latinská spojka a. **19:** preveril – vôňa. **20:** priezračná – mierne zlom – otravné látky, skr.

ČREPINKY ZO SPIŠSKONOVESKÝCH ARÉN

Volejbal

Volejbalistky BK 95 STOVA Spišská Nová Ves splnili ako nováčik extraligy svoj cieľ a vo svojej premiérovej sezóne medzi volejbalovou elitou postúpili do play-off. O všetkom rozhodol domáci zápas s COP Nitra. V ňom potrebovali nutne víťazstvo, aby preskočili Trnavu a hoci prvý set vyhrali hladko 25:12, v ďalších dvoch mali navrch mladé Nitrianky a dokonca viedli 2:1 na sety. Hostky dobre začali aj štvrté dejstvo, keď viedli 4:0, ale Spiššičky napokon nepriaznivý stav zvrátili a v nováčikovskej sezóne si vybojovali postup do play-off. Veľkou mierou sa o dôležitý triumf zaslúžila bieloruská smečiarica Daryja Avramchyk, autorka 22 bodov. „Blahoželám dievčatám k veľmi dôležitému víťazstvu. Dnes si siahli až na dno svojich mentálnych síl a v podstate hrali proti dvom súperom. Teší ma fakt, že sa pozbierali a vo štvrtom sete zabrali, každá jedna mala skvelé momenty no nevyvarovali sa aj slabším chvíľam. Súper bol nepríjemný, nedaroval nám ani jednu loptu. Bol to boj o každý bod a rozhodovali detaily,“ skonštatoval tréner Spiššičok Radovan Žigraj. Spiššičky

sa v prvom kole stretnú s víťazom základnej časti STRABAG Volleyball Club FTVŠ UK Bratislava. Na víťaznej vlne sa drží aj spišskonovoveská omladina. Juniorky VK SNV zvíťazili v 15. kole juniorskej extraligy v Kežmarku 3-1 a 3-0, a tak po dvojzápase mohla trénerka VK SNV Lenka Miháliková pokojne konštatovať. „Oba zápasy sme odohrali v úplne inej zostave. Baby sa svojich úloh veľmi zodpovedne zhostili a plnili všetky pokyny. Nebolo to jednoduché, ale musím ich pochváliť, ako sa k situácii postavili. Nálada počas oboch zápasov bola veselá, čo je tiež dôležitý moment pre atmosféru v tíme.“ Úspešné boli aj staršie žiačky, tie dokázali vyhrať v Prešove dvakrát 3-0.

Karate

V ruskom Soči sa začiatkom februára uskutočnili ME v karate kadetov, juniorov a U21. Zúčastnilo sa na nich 956 súťažiacich zo 44 krajín starého kontinentu. Slovensko s medailovou bilanciou 1-2-3 obsadilo v bodovaní krajín siedme miesto. Jeden vzácny kov bronzového lesku vybojovala pre slovenskú trikolóru karatistka KK IGLOW Spišská Nová Ves Zoja Zimni-

kovalová. V kategórii do 54 kg porazila v prvom kole Belgičanku Dosogneovú (2-0), druhom Bielorusku Prakherankovú (3-0) a v treťom Nemku Bugurovú (1-0). V semifinále nestačila na Talianku Pendoliovú (0-4), aby napokon v boji o bronz zdolala Švédku Roselindovú 4-1. V drese s dvojkřížom na kimone sa ešte z KK IGLOW SNV predstavili Dominik Imrich (skončil v prvom kole), Sára Krivdová (stopka v prvom kole) a Maroš Janovčík (vypadol po boji v 2. kole). Úspechy však Spiššiaci nežnú len na medzinárodnom poli. V 1. kole Slovenského pohára detí a žiakov v Trenčíne vybojovali spiššiči cvičenci tri zlaté, tri strieborné a tri bronzové medaily. Víťazmi sa stali Dominik Antoš, Marek Krivda a Adam Cunik. Úspešne sa pre KK IGLOW skončilo aj 3. kolo žiackej ligy VÚKABU a TAUK. Spiššiaci získali 7 zlatých a 4 strieborné medaily. Zlato na krk zavesili Dziedzínovej Zare, Dziedzínovej Lare, Marekovi Krivdovi, Patrikovi Olbertovi a Mathiasovi Petruškovi. A Spiššiaci v bielych kimonách sa nestratili ani na Orave. Na tamojšom Oravskom pohári vybojovali 5 zlatých, 2 strieborné a 4 bronzové medaily. Triumf si z Dolného Kubína odniesli Jakub Černický, Igor Hauser, Maroš Janovčík, Sára Krivdová a Monika Pekarčíková.

Florbal

Skvelým spôsobom vyšiel druhý mesiac roka florbalovým „mladým šípom“. Spiššiaci dokázali vyhrať oba domáce februárové zápasy proti borcom z hlavného mesta. Hurikánov z Bratislavy porazili 10-6

a v dramatickom stretnutí zdolali aj ŠK Lido Prírodovedec 6-5. „Zápas bol od prvej minúty veľmi náročný. Pripravovali sme sa na neho, no prvú tretinu sme boli nekoncentrovaní a nedodržiavali sme stanovený systém hry. Našťastie sme Bratislavčanov nepustili do výraznejšieho náskoku a v druhej tretine sme sa mohli ďalej sústrediť na zápas. Práve v tejto časti sme počas päťminútového presilovky chceli duel zlomiť a ísť do vedenia. Všetko však bolo naopak, presilovku sme nevyužili, náš dôležitý hráč putoval pod sprchy za zbytočné vylúčenie a k tomu prišli góly do našej siete. Pred treťou tretinou sme zostavu stiahli na dve pätky a za stavu 2:5 sme už nemali čo stratiť. Všetky sily sme vrhli do útoku, aktívne sme súpera napádali a prišli kontaktné góly. Nakoniec to vyšlo na výbornú a chlapcov musím len pochváliť za kvalitný predvedený výkon a obetavosť, ktorú dali do zápasu. Lido podalo kvalitný výkon, ale naše väčšie chcenie po výhre nakoniec rozhodlo,“ zhodnotil kapitán Spišskej Novej Vsi Libor Koczka. Young Arrows si tak definitívne uchovali extraligovú príslušnosť a ak zvládnu posledný domáci zápas základnej časti proti Trenčínu, zahrajú si play-off. Do play-off mieria zo šiestej priečky aj úradujúce slovenské majsterky FbK Kométa Spišská Nová Ves. Spiššičky si vyradovačku vybojovali „ťažkým“ februárom. Najskôr porazili Sláviu Nitra 11-2, následne prehrali v Nemšovej 2-8 a základnú časť ukončili tesnou prehrou po samostatných nájazdoch v Pruskom 7-8. V play-off sa stretnú s florbalistkami

FBC Predator Sabinov. Potešiteľný je aj pohľad na individuálne štatistiky po základnej časti. Klára Grossová sa stala korunnou princeznou kanadského bodovania extraligy, keď obsadila druhé miesto. V osemnástich dueloch nazbierala úctyhodných 62 bodov (43 + 19). Štvrtá skončila Sára Admacová (42 bodov, 24 gólov a 18 asistencií) a do desiatky presne na jej chvost sa vošla aj Katarína Marcinková (13 + 18).

Basketbal

Basketbalisti BK 04 AC LB SNV definitívne stratili šancu hrať o play-off a aj vďaka vinou zdĺhavých zranení opôr a následným častým „vstupovaním“ do kádra, nespĺnili svoj hlavný predsezónny cieľ, ktorým bol postup do vyradovacej fázy SBL-ky. Vo februári Spiššiaci najprv prehrali kľúčový zápas v Žiline 67-84. Potom očakávané podľahli doma silným Košiciam 84-102 a definitívny koniec postupovým snom vystavila domáca prehra s Karlovkou 65-81. Tím sa pomaly zbavuje zahraničných hráčov, po obojstranných dohodách sa Spiššiaci rozlúčili s Nzegem, Jewellom, Marshallom i Bennetom.

Hokej

„Topiť ľad“ už môžu hokejisti HK SNV. Farmársky tím extraligového Popradu síce postúpil do play-off zo siedmeho miesta, no v ňom hladko podľahol 0-3 na zápasy favorizovaným Michalovciam. „Osobne ma mrzí, že sme skončili sezónu tak rýchlo. Už v závere základnej časti sme sa borili so zraneniami, a tak príležitosť dostávali mladí juniori. Hoci sme ďalej nepostúpili, pozitívne ma potešili prístupom práve mladíci, ktorí sú budúcnosťou klubu,“ skonštatoval po poslednom zápase sezóny tréner Sp. Novej Vsi Jozef Škrak. Do semifinále play-off prekvapivo, no o to príjemnejšie prekázli spišskonovoveské OSY. V ňom sa stretnú s „neporaziteľnou“ HC ŠKP Bratislava a pri súčasných kvalitách kádrov oboch tímov je účasť vo finále len v rovinách sci-fi. „Musím vysloviť veľkú spokojnosť s touto sezónou. Na jej začiatku sme nevedeli, či vôbec budeme hrať a napokon sme v prvej štvorke, čo považujem za menší zázrak, ale i výsledok nasadenia tých, ktoré za OSY celý rok bojovali,“ skonštatovala riaditeľka HC OSY Martina Muchová.

Oliver Buza

Športovca mesta 2017 ovládli karatisti

V mestskej športovej hale sa v polovici februára uskutočnilo dekorovanie najlepších športovcov mesta za rok 2017. Športové kluby nominovali 54 jednotlivcov, z ktorých porota vyberala tých najúspešnejších. V najmladšej vekovej kategórii do 19 rokov triumfovala čerstvá bronzová medailistka z ME v Soči, karatistka KK IGLOW SNV, Zoja Zimnikovalová. „Tento titul znamená pre mňa veľmi veľa, pretože som ho vôbec nečakala. Vo svojich, stále skromných úspechoch, by som ho zaradila presne za tie, ktoré mi tento honor priniesli. Venovať by som ho chcela hlavne trénerom, bez ktorých by som určite nič nedosiahla, rodine, ktorá ma stále podporuje v tom čo robím a všetkým ľuďom, ktorí mi na rôznych podujatiach držia palce. Samozrejme, budem sa usilovať aj v tomto roku ich nesklamovať a robiť aj naďalej dobrú reklamu klubu, mestu, či Slovensku,“ skonštatovala po dekorovaní sympatická karatistka. Druhé miesto obsadila šortkárka Petra Rusnáková a pomyselnú bronzovú priečku obsadil aquatlonista Šimon Lörinc. Zatiaľ čo u juniorov hrali prím dievčatá, hlavnú kategóriu ovládli muži. Tretí skončil ra-

ketový modelár Ján Kořuha, druhý bežec Tomáš Kamas a triumf si opäť odniesol karatista, Dominik Imrich. Triumf KK IGLOW Spišská Nová Ves úspešne „dokonal“ aj tréner roka, Jaroslav Javorský. V kolektívoch dominoval ženský florbalový klub FbK Kométa SNV. Minuloročné majsterky nechali za sebou volejbalistky BK 95 STOVA

SNV a futbalistov FK NOVES SNV. Osobitnú cenu primátora si z jeho rúk prevzala kapitánka majstrovských „komét“ a najproduktívnejšia hráčka nedávno skončených MS vo florbale, Pavlína Hudáková. Tá už zarezáva v najvyššej českej súťaži, góly strelia za Ostravu. „Pevne verím, že rok 2018 bude aspoň taký úspešný, ako ten pred-

chádzajúci. Zatiaľ sa mi v kvalitnejšej českej lige nedarí podľa predstáv, no verím, že to ešte príde a že budeme všetci spokojní,“ skonštatovala Hudáková. Všetci ocenení, no aj tí, ktorí cenu nedostali alebo neboli nominovaní, si určite zaslúžia obrovský obdiv a rešpekt, pretože robí šport v dnešnej dobe je náročnou úlohou. Organizátori by sa však mali zamyslieť nad formou udeľovania honoru – najlepší športovec mesta. V súčasnosti to funguje na systéme nominácie klubov pôsobiacich v Spišskej Novej Vsi a akosi sa zabúda na tých športovcov, ktorí robia skvelú reklamu mestu, no nefigurujú v žiadnom klube. Asi aj preto medzi ocenenými chýbajú účastníci ZOH v sánkovaní, súrodenci Šimoňákovci, či azda najväčší športový poklad mesta Spišská Nová Ves, horolezec Michal Sabovčík, ktorý v roku 2017 zdolal ako štvrtý Spiššiac v histórii osemtisícovú horu a stál pri zrode horolezeckej legendy Petra Hámora. Je prinajmenšom zvláštne až zarážajúce, že si naň porota, ktorá honory udeľovala, nespomenula ani pri osobitných cenách mesta.

Oliver Buza

SEVEN VIRGIN SUMMITS

napísal prvú antarktckú kapitolu

Miša Sabovčíka si bližšie predstavovať nemusíme. Spišskonovoveský horolezec si získal celosvetový rešpekt rôznymi pozoruhodnými horolezeckými počmami. Aj tým najnovším poriadne rozvíril adrenalínové vody. Spolu s Jurajom Koreňom, špičkovým slovenským paraglajdistom, sa pustili do pozoruhodného projektu, ktorý nemá vo svete obdobu – Seven virgin summits. V rámci neho chcú na každom svetadieli našej planéty zdotat panenský vrchol a zletieť z neho pomocou ultraľahkého padáka. Prvou zastávkou dvoch dobrodruhov bolo kráľovstvo snehu a ľadu – Antarktída.

Do krajiny, ktorá administratívne nepatrí nikomu, sa presunuli po leteckej linke až do juhoargentínskeho štyridsať tisícového mestečka Ushuaia, ktorá je centrom Ohňovej zemi. Zároveň je štartovacím bodom pre množstvo expedícií smerujúcich do Antarktídy. Tu sa začal aj Mišov príbeh, ktorý hlavne vďaka svojej neuveriteľnej autenticite a „atmosfére“ vám vyrozpráva sám. „Medzi Argentínou a Antarktídou sa nachádza moreplavecký Everest – Drakov prieliv. Táto 460 km dlhá a 1100 metrov široká masa vody dokonale preverí schopnosti námorníkov. My sme mali na prípravu 25 dňovej expedície len jeden deň. Po okoštovaní nenapodobiteľného argentínskeho stejku sme dokonale „vybrakovali“ miestny supermarket a všetko sme naložili na náš prechodný domov. Ním sa stala 17-metrová dvojmotorová plachetnica so svojráznym českým kapitánom, ktorý mal za sebou už aj plavbu okolo Zeme. Ako sa neskôr ukázalo, kapitán sa veľmi priateľsky k svojej lodi nesprával, boli sme nemilo prekvapení, že na lodi od začiatku nefungovali chladničky a ešte väčším „rokenrolom“ bol radar, ktorý nám asi po troch hodinách vypovedal službu. A tak sme museli ako na slávnom Titanicu držať hliadky, voľným okom sledovať pohyby kryh a ostatných lodí a riadiť sa podľa dostupného GPS –ka. Na palube nás bolo osem, okrem Juraja a mňa to bol náš kameraman a partička českých dobrodruhov, ktorí mali v Antarktíde svoj vlastný program. Ako sa neskôr ukázalo, stal som sa dvorným kuchárom lode, pretože chalani sa priliš s varechou nekamarátili. Vôbec mi to však neprekážalo, pretože kuchár neumýval riad, čo vôbec nie je moja obľúbená činnosť, a tak som to s radosťou prenechal na partičkoch. Navyše do troch z nich sa poriadne zahryzla morská nemoc, takže okrem dávenia, neboli schopní takmer ničoho. Plavili sme sa nonstop šesť dní, celkom nám cestou tam prialo počasie. V týchto končinách pomaly nastupoval pravý polárny deň, takže svetla sme mali dostatok. Po štyroch dňoch sme zbadali prvé kryhy obrovské asi ako katedrály, alebo masívne ľadové hrady a na šiesty deň sme konečne zakričali – pevnina! Počas celej plavby nás sprevádzali všadeprítomné čajky a kormorány, a našu plachetnicu si zblízka dokonca obzerali aj kosatky, či veľryby. Pristáli sme na malom ostrovčeku Enterprise, ktorý je pomenovaný podľa lode, ktorú v horiacom stave nasmeroval jej kapitán na útesy, aby zachránil posádku, čo sa mu aj podarilo. Jej vrak sa stále ma-

jestátne týči pri brehu a kotvia oň lode, výnimkou nebola ani tá naša. Vedľa nás bola pristavená čílska loď, vlastníkom ktorej boli nemeckí manželka, ktorí sa proste rozhodli predať svoj majetok a živiť sa komerčnými plavbami tohto typu. Vopred sme približne vedeli kam chceme ísť, navyše si to náš kapitán vopred „očekoval“, takže sme boli pripravení. Na Enterprise sme ostali dva dni, úchvatnú kulisu ľadu a snehu dotvárali všadeprítomné tučniaky a tulene. Tie sa len tak vyvalovali na ich ľadových plážach, pohľad na nich bol priam úžasný. Nad nimi sa vypínali kopce a ľadové štíty rôznych veľkostí, tie najvyššie sa týčia do výšky 2600 metrov a spolu vytvárali prenádhernú scenériu. Z Enterprise sme sa po poldennej plavbe presunuli na čílsku základňu. Prekvapilo ma, koľko základní je v tejto odľahlej časti Zeme, zväčša slúžia na vojenské a výskumné účely. Neskôr sme však zistili, že drvivá väčšina z nich je obývaná len počas letnej sezóny a dajú sa na nich za pomerne ťažké prachy nakúpiť pohľadnice, či vyfasovať pečiatky do pasov. Čílska základňa bolo obklopená obrovskou kolóniou tučniakov a poviem vám, zápach ich výkalov bolo cítiť statočne. My sme však prišli za iným účelom a hneď za základňou nás upútal nádherný asi 650 metrov vysoký kopček, akoby stvorený pre aklimatizačný výstup. „Dali sme ho“ na skialpoch, chceli sme sa zoznámiť s antarktickým prostredím. Keďže bol dobrý čas, zleteli sme si ho, čím sme si vyskúšali aj vzdušné pomery. Následne sme sa presunuli na Wienckle Island, kde boli skvelé kopce na lezenie. Zakotvili sme pri jednej anglickej základni, tentokrát výskumnej, ktorá za drahé granty skúma súžitie človeka s tučniakmi. Ako sme sa neskôr dozvedeli, za tie roky skonštatovali, že súžitie je možné... V rámci „anglickej“ misie sme vyliezli dva ďalšie kopce, no ani jeden z nich nebol ten „ON“. Na jednom z nich sme totiž našli staré fixy, takže sme predpokladali, že na ňom

už niekto bol a neboli by sme prví. Napriek tomu sme ho vyliezli, zleteli a vrátili sme sa späť na loď. Následne sme na vlastnej koži zažili, čo je arktický katabatický vietor, bolo to ozaj husté, opäť sme sa museli takmer dva dni zdržať na lodi. Po dvoch dňoch sa počasie umúdrilo a my sme mohli vyplávať. Cestou sme narazili na nádhernú zátoku a zbadali sme kopec, ktorý nám hneď udrul do očí. Akosi sme šípili, že by to mohol byť ten náš, tak sme neváhali a vyrazili sme. Kapitán, ktorý zjavne podcenil počasie, nás na malom člne priviezol na pevninu, a keď sa vrátil, chalani z lode hovorili, že naspäť k nim doplával človek obalený ľadom, prosiaci o čaj. Zároveň tam stretli obrovskú zlatú jachtu s „privesným vozikom“, na ktorom bol aj vrtník. Ukázalo sa, že aj ruskí oligarchovia si prišli obzrieť Antarktídu, chvíľu tam aj kajakovali, ochutnali našu domácu a chalani aj ich kvalitnú ruskú vodku. Ale späť k nášmu výstupu. Po dvojhodinovej ceste na skialpoch po snehovej planine sme konečne dorazili na úpäťtie steny. Ihneď som zbadal nádhernú ľadovcovú líniu, po ktorej sme chceli tento kopec zdotat. V stene som bol „šéfom“ ja, vo vzduchu to bol Ďuro,

vhodne sme sa v tomto dopĺňali. Lezenie až také ťažké nebolo, no stále sa môže niečo stať a veru žiadna horská služba nablízku nebola, tak sme museli byť maximálne opatrní. Po siedmych hodinách sme dorazili na vrchol. GPS ukazovalo 1057 m n. m. a naplnil nás opojný pocit, že sme cepíny na jeho vrchol zarazili ako prví ľudia na svete. Okolité vrcholy sú pomenované od námorníkov a zemepiscov, ktorí ich mapujú a menujú z pevniny, tento však žiaden názov nemal. Mali sme privilegium dať mu meno, a tak sa bude od januára vypínať v nových mapách názov - Divoká (Wild). Nasledoval bezpečný a nádherný zlet z kopca, i keď štart sme museli kvôli vetru posunúť o trochu nižšie. Ja som letel prvý, Ďuro sa aj trochu zľakol, pretože po dopade som chvíľu len tak ležal a euforicky si tieto chvíle užíval, zhora to však vyzeralo inak. Bezpečne sme sa vrátili na loď, kde už chalanom chýbal kuchár. Čo to sme zajedli i popili a nasledovalo ťažké rozhodnutie, ako sa vrátiť späť. Do oblasti sa totiž vkradlo mimoriadne zlé počasie, ktoré nás na tri dni zabrzdiť. Ažyl nám poskytla aj argentínska základňa, kde sme si s pohostinnými domácimi dali chutný obed. Vietor

však neustával, a tak sme o návrate hlasovali. Drakov prieliv totiž bičoval prudký vietor a obrovské vlny, ktoré dosahovali až sedem metrov. Po dvoch dňoch kapitán zavelil – ideme a čakala nás niečo neuveriteľné. Obrovské vlny a prudký vietor sa pohrávali s našou bárkou ako dieťa s gumenou kačičkou vo vaničke. Podľa Beaufortovej trináststupňovej stupnice sily vetra sme dosiahli sedmičku. Šesť dní som sa cítil ako po poriadnej „opici“, tí s morskou chorobou, ktorá sa im nekompromisne vrátila, plavbu znášali veľmi, veľmi ťažko. Poseidon k nám bol napokon milostivý a po šiestich dňoch strastiplnej plavby sme napokon dorazili späť do Ushuaia. Nasledovalo vylozenie sa, prebratie polomrŕtvych, veľa argentínskych stejkov zapitých chutným argentínskym červeným vínom, ktoré sme si určite zaslúžili.“

Seven virgin summits bude mať po tejto úžasnej skúsenosti ďalšie pokračovanie. V Južnej Amerike, v Patagónii, si chalani nechali 30 kil „železa“ ako familiárne volá Mišo svoje horolezecké náčinie a taktiež lyže. V oblasti Patagónie majú dvaja dobrodruhovia vyhladené panenské vrcholy, ich čas príde na prelome rokov 2018/19 a ak všetko pôjde podľa predpokladov, v lete 2019 sa vyberú liezť a lietať z nezdolaných vrcholov v Grónsku. Ako isto tušíte, tento unikátny projekt nie je vôbec lacnou záležitosťou. „Antarktída ma vyšla približne na desaťtisíc € a aj preto by som veľmi rád poďakoval všetkým našim sponzorom. Petzl, Mountain Equipment, Air Design a Gálfy nám poskytli materiál, cez štartovač, ktorý financuje takéto projekty sme vyzbierali tiež nejaké zdroje a prispeli aj lokálni sponzori – NEZÁBUDKA železiarstvo, GIZI stavebniny, LIMBA Consulting, RUDOLF, IPC refractories, StVPS, Tatra tea, ROSLER, EN LIBRE, MARVA, Peter Majkut. Všetkým chcem vyjadriť vďaka a verím, že spolu dokončíme túto unikátnu expedíciu,“ skonštatoval na záver Sabovčík. Oliver Buza

